

Serenissime rex

Binas accepi eodem tempore majestatis tuae literas, alteras quidem xx alteras vero xxij Julij datas, utrisque hac una epistola respondebo.

Non possum dicere quam mihi gratus sit majestatis tuae erga amor, qui in omnibus literarum suarum partibus se se ostendit. Quod vero mihi gratulatur de mea concilij legatione projecto non ibidem gratum esse potest. Hoc enim negocium et per se difficilimum est, et mihi tanto oneri sustinendo non admodum idoneo longe sit difficilius.

Tamen Dei bonitate fretus et reverendissimorum collegarum prudentia non despero rem ex bonorum sententia successuram, et certe ad ea quae hic tractantur peragenda non parvi momenti est lusitanorum omnium, qui tuo jussu huc profecti sunt, doctrina, et probitas, quae omnibus in rebus nobis praesto est. Praecipue vero illustrissimi domini Ferdinandi Martiz Majestatis Vestra oratoris, qui ita prudenter, et pie in hoc concilio se gerit, ut nihil supra, et quamvis omnes legati, aut potius omne concilium plurimum illi debeat, ego tamen ita ab eo amor, et observor, ut privato etiam nomine tantum illi sim devinctus, quantum cui maxime, atque hominis ingenium, et mores ita magnifacio, ut quamvis majestatis tuae non esset orator, non possem tamen illum summo opere non amare, addito vero ad ejus singulares virtutes quod protegerit munere, necesse est, ut illum colam, etiam atque observem.

Atque utinam ejusmodi homines quales missos a Majestate Vestra et a serenissimo parente suo cognovi Romae semper, et in concilijs, regum legationibus fungerentur, profecto res essent meliori loco, sed nolo hac in parte longior esse domni Ferandi (*sic*) (*1 v.*) ipsum et suo et majestatis tuae nomine amo plurimum, et probo, ac poterit ille suo jure semper non modo expectare, sed etiam ut debita a me exigere quaecunque ab amicissimo homine officia expectari, et exigi possunt.

Rogarem majestatem tuam, ut dicto oratori causam concilij et rei publicae christianae, Sedemque ipsam Apostolicam diligenter commendaret, sed ille sane ita se gerit, ut nullum neque admonitionibus, neque precibus nostris relinquat locum. Quod vero ad patrem Franciscum Ferrerium pertinet, si verum licet fateri, aliquanto priusquam majestatis tuae acciperem literas cum cognitum habebam, et singulariter amabam, neque enim ejus virtus, et doctrina ea est, ut diu occultari possit, tamen tua diligente commendatione maximus ad amorem meum accessit cumulus, est ille profecto qualem tu praedicas, neque ego solus, et majestas tua hanc de eo opinionem habemus sed universum hoc concilium eum probat, et laudat maxime ac neminem habet, quem illi anteferat, sive morum elegantiam, candoremque animi, atque humanitatem, sive omnimodam praesertimque sacrarum literarum scientiam, aut linguarum cognitionem

spectes. *Sed* doleo ego non posse me in illo ornando majestati tuae ostendere quanti illum, et tuam commendationem faciam quod vero possum id libentissime totum praestabo, hoc est omni hominem benevolentia, totoque animo complectar, et quantum ipse voluerit eum familiarem habebō. *Quod* vero superest, hoc est ut aliquis illi sua virtute, et pietate dignus honor habeatur, id a Majestate Vestra in primis praestandum, (2) et ita fore speramus omnes et optamus.

Valeat serenissima Majestas Vestra quam Deus optimus diu faelicissime augere, et nobis et reipublicae christianae incolumem servare dignetur.

Tridenti die xxiiij Augusti 1563.

Serenissimae Majestatis Vestrae

Humilimus servitor

Johanes cardinalis Moronus